C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\George.PDB

PDB Name: George
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 19.4.2003
Modification Date: 19.4.2003
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

GEORGŮV první příběh

GEORGE vyšel ze školních dveří utrmácený jako nikdy. Tolik písemek, tolik úkolů ještě letos neměli. Ještě, že měl 531. Jeho osobní počítač. Pche! Stejně mu nepomůže! GEORGE jej znal. Slyšel cizí hlas ve své hlavě skoro pořád. Pořád totéž: "Promiň, GEORGE , ale víš, že jsem tu, abych ti pomáhal z bezvýchodných situací. . . ne ze školy! Jdou po tobě romové, skini, anarchisti? Klidně. Jdou po tobě mimozemšťani, mafiáni, kdokoliv s plazmovými děly? Klidně. Jsem tady. Ale se školou ti pomáhat nemůžu."
GEORGE byl vlastně kyborg. Ale nevěděli o tom ani jeho spolužáci, rodiče, sourozenci. Nikdo. Prostě nikdo. No jistě. Bylo tu pár kyborgů jako on. Ale všem bylo víc než třicet. Jemu bylo šestnáct! Byl tak sám! Pomalu se vracel domů a vzpomínal, jak k tomu daru vlastně přišel. V deseti? Ne. Bylo mu aspoň dvanáct. . . na tak bouřlivou noc se nezapomíná. . . ten sen byl jako živý. Dal mu povely, ukázal mu zákon. Jen hlas. Žádný obraz, jen tma a hlas. No a když se pak probudil, byl v tom. Podíval se na své ruce. Ruce, v nichž se skrývaly stovky zbraní. Stačilo se jen dotknout levého předloktí. . . svisssst! GEORGE začal něco ťukat na transparentním displeji, který mu vyjel z ruky těsně za hodinkami. 531 jej zatím vedl domů. Che. Autopilot.
Byl asi dvacet metrů od domova, když se mu deska jen tak sama znovu vysunula. Věděl proč. Nablízku byl nějaký jiný kyborg. GEORGE se zastavil a rozhlédl. "Tak kde?" "Hmmm. Opravdu nevím, GEORGE . . . ION 520 a SACROPHAGUS 411 se nám ozvali včera. Nejsou poblíž. Ostatní jsou za hranicemi. To nechápu. Třeba zase naverboval nějakého nováčka. . . heh!"531 o "něm" nevěděl nic víc, než GEORGE sám. . . prostě se probudil v hlavě nějakého GEORGE a začali si říkat GEORGE 531. Nic víc. Nic míň. Ale nováček. . . to slovo znamenalo vzrušení. Mohl být stejně starý jako on sám. "Něco mám. Na konci ulice! Tam! Podívej! Maskuje se! Nevidíš? No tak!" GEORGOVI málem zalehlo v uších. "Neřvi! Slyším! " Rychle přejel rukou přes brýle. Potáhly se jakousi lesklou vrstvou a zezelenaly. Zároveň se mu z levého zápěstí vysunula trojitá čepel. Letmo si vzpomenul na predátora, tu umělou, vybájenou náhražku umění kyborgů. I s touhle nejzákladnější zbraní by jej rozsekal na cucky. Predátor. Heh. GEORGE se pousmál. Ne nadarmo si drapák vybral jako svou speciální zbraň. Znamenalo to, že měl speciální sadu skrytou v hřbetech obou rukou. Metrové, smrtelně zahnuté čepele. Ještě je nikdy netasil. Čím déle to oddaloval, tím více jej mělo bolet jejich první použití. Ale tím delší byly. Zatím rostly. Jakmile je použije, poruší ochranný obal. A zbraň přestane růst. Odlesky světla na konci ulice se vyjasnily. Ale ne tak dobře, jak očekával. . . co to, sakra, je? Nováček určitě ne. Má moc dobré maskování. Moc moderní. 531 zapnul základní štít a zamaskoval je. GEORGE 531 se přikrčil. Zdálo se, že je druhý kyborg nespatřil. Ale hledal je. To věděl GEORGE jistě. "Musí o nás vědět. Jen neví, kde hledat." Obrys se přikrčil. . . a. . . odmaskoval se! Byla to dívka!
"COŽE?" vyjekli oba naráz. Kyborg ženského pohlaví? Ne. Ne v tomhle vesmíru. GEORGE se pomalu postavil a zasunul drapák. "Odmaskovat." Modravé okolní zabarvení zmizelo. Dívka jej spatřila a nejistě couvla. "Kdo jsi?", zavolal GEORGE, "kód!" Dívka popošla blíž. "LENE 101. " GEORGE si ji prohlížel. . . ten hlas. . . havraní vlasy letmo se dotýkající ramen. Kratší než měl on sám. Ty hnědé oči. Ne, nemohl se plést. V ní ne. Lenka! Dívka, se kterou se seznámil v jednom lese na severu Moravy. Tenkrát se ztratila. Byla vyděšená jako laň, když ji poprvé spatřil. To byl už rok. On odjel, ona také. On na jih, ona na západ. Málem mu to zlomilo srdce. Ani ty tuny dopisů, které proudily mezi jejich městy mu nestačily. A teď stála před ním, ale jako kyborg. To nebylo možné!
"Leničko!" , vyhrkl se slzami v očích. Přistoupil blíž. Ona ustoupila. "Kdo jsi?", nechápavě se na něj zamračila, "neznám tě!" "Co-cože?", vykoktal GEORGE, "já jsem Anfin! ", využil svou Tolkienovskou přezdívku, kterou používal v dopisech. "Nesnaž se být vtipný. TY nejsi Anfin. Jak víš, že ho hledám?" "Ale já. . . já opravdu jsem Anfin!", nechápal GEORGE 531. "Nejsi. Anfin měl krátké vlasy, jiné brýle, oči, všechno. TY nejsi Anfin. A vůbec-kde je? Jak to, že ho znáš? . . . . Co. . co jsi mu udělal?" tón Lenčina hlasu se výhružně změnil. "Krucinál.Vždyť ti říkám, že jsem Anfin!", vyděšeně zaláteřil GEORGE. "Nejsi. Ale ať jsi kdo jsi, vytluču to z tebe!", řekla LENE nenávistně a z pravé paže se jí vysunula jakási tryska. "POČ-!", vyjekl , ale jeho slova zanikla v hukotu, který se k němu blížil. Jak mohl chudák tušit, že LENE 101 si jako speciálku vybrala plamenomet. . . V poslední chvíli si zakryl tvář levým loktem, ze kterého se vzápětí rychlostí světla vysunul základový fyzický štít. Právě včas. GEORGE 531 zmizel v plamenech. Trvalo to chvilku, ale jemu to připadalo jako celá věčnost. Když se kouř a plameny rozplynuly, spatřil LENE , mlátící do rozžhavené hlavně na svém zápěstí. Přehřátý plamenomet vypověděl poslušnost. GEORGE ze sebe otřepal zbytky sazí a vykročil směrem k ní. Ani krok! Vykřikla a ze zápěstí jí vyjely základové drapáky. GEORGE 531 se zarazil. Ona to snad myslela vážně. Tak a dost. Zapnul celkový štít a zneviditelnil se.
LENE se ustrašeně rozhlédla kolem. GEORGE stál přímo za ní, ale ona jej neviděla. "No tak, kde jsi? Já to tak nemyslela.

Chci jen najít Anfina. No tak! " "Myslíš, že se jí dá věřit?" 531 si LENE ostražitě prohlížel z pozice třetího oka. "Zatím ne,"myšlenkově mu odpověděl GEORGE, "uvidíme později. Budeme ji sledovat. " Stále nemohl pochopit, proč se k němu LENE tak chovala. Náhle mu však vyjel bezpečnostní panel s červeným alarmujícím nápisem. Totéž LENE. Vyděšeně se rozhlédla, viditelně nechápala, co signál znamenal. "Že by ještě nikdy nebojovala s potvorama?, podivil se GEORGE.
"Potvora" právě vyběhla ze zatáčky. Spatřila LENE a přikrčila se. LENE se nestihla včas zamaskovat. "No pěkně, holka, pěkně.", vzdychl za ní nahlas teď už zase viditelný GEORGE 531, "Budeš s ní bojovat sama nebo se o ni mám postarat já, hm?" Její hlas se třásl: "Bude asi lepší, když mě budeš krýt. . . myslím. " GEORGE si pomyslel něco o kyberženskosti a vykročil s ručním štítem na ulici. "Determinace. . . . . AGRESSOR, modrý, středně nebezpečný.", ozval se automaticky 531. "Díky. Ani to nepotřebuju. Vidím.", zpražil ho GEORGE. "Jo. . . sorry."
Modrý AGRESSOR byla druhá fáze klasického AGRESSORA. Taková silnější ještěrka, běhající po zadních nohou a chovající se jako člověk. Ostré zuby mu čouhaly z tlamy, dlouhé zahnuté uši byly opatřeny jakýmisi kostěnými výrůstky. "Odporné. ", otřepal se GEORGE, "no nic- s chutí do toho, půl je hotovo." AGRESSOR se k němu po vlnovce blížil. Ve vzdálenosti dvaceti metrů vycenil zuby a začal po GEORGOVI pálit z obou ručních zbraní. GEORGE střely prostě odrazil štítem a ve chvíli, kdy byl AGRESSOR na pět metrů od něj, vytáhl ze zad foukačku, zhluboka se nadechl, zamířil a foukl. Jen vzduch. Nic víc. Jen vzduch. Ostrý svist prořízl odpolední ticho, jak mozek nepřítele vyletěl z hlavy dírou v zátylku. AGRESSOR se sesypal na zem. GEORGE 531 se otočil a spatřil LENE 101 s ustrašeným výrazem ve tváři. Jednou rukou držela druhou, ze které tekl pramínek krve. "Sákryš. Co se stalo?", zděsil se. Než stihla odpovědět, ozvalo se mu z hlavy: "Podle balistických křivek ji zasáhla jedna z odražených střel." "Proč se neopravíš?", podivil se GEORGE. LENE se pokusila o úsměv: "Ha-ha. Jak?" "No přece normálně. Rukama.", poznamenal GEORGE sarkasticky, přičemž se mu z prstů vysunuly nejrůznější dezinfekční, chirurgické a jiné lékařské nástroje. "Copak ti to tvůj počítač, 101, neřekl?" "Jaký počítač?", podivila se LENE, "žádný nemám." Tak tohle GEORGE dorazilo. "Třeba je to jen výrobní porucha. Je to složitější, ale opravit se to dá.",ozval se mechanicky 531. "Tak jo. Co k tomu potřebujeme, hm?"
"No. . . trochu zručnosti a žádné svědky...", uchichtl se 531. GEORGE kolem vztyčil silovou bariéru a oba je zamaskoval. Pak se otočil k LENE. Několika rychlými tahy jí opravil ruku. Pousmál se: "To chce cvik. . . . .neboj, nebude to bolet, aspoň myslím. Hlavně se uvolni. " Lehce jí na několika místech zatlačil na hlavě. Svezla se mu do náruče. "No tak! Necháš toho?", se smíchem utrousil 531, když viděl, jak ji hladí po černých vlasech. "No jo, no jo. Vždyť já vím.", ohradil se GEORGE. Pak začal s opravou. Sám se divil, že se to obešlo bez stříhání vlasů. "Odkud jsi vylezl? Z doby kamenné?", napomenul ho 531. "Já myslel. . ." "Hele- nemysli a pracuj!" GEORGE 531 byl hotov před večerem. Když se LENE probrala, už se na ni vesele šklebil: "Tak jak se cítíš?" Usmála se: "docela dobře. Jenom mi něco mluví v hlavě."
"To mluvení bych, být tebou, poslouchal. 101 je třicetkrát chytřejší než ty. . . aspoň tak to platí o mně a 531. . . no nic. Půjdem domů, snad to rodičům nějak vysvětlím.", pousmál se GEORGE a ruku v ruce se vydali k domovu.

GEORGŮV druhý příběh

No...asi se vám to nebude líbit jako jednička,ale trojka už je hotová a je zaručeně lepší.Tohle je jen taková jednohubka:-)

Základní šedý AGRESSOR se k GEORGOVI pomalu blížil. GEORGE 531 už se znepokojeně podíval na časovač na svém pravém předloktí a odfrkl si. Náhle se zpoza stínu zviditelnila za AGRESSOREM LENE 101. GEORGE se zvědavým výrazem založil ruce v bok. AGRESSOR se otočil, ale v tu chvíli mu LENE vrazila vrčící spirálovitý ruční nůž do břicha. Kusy masa ohodily několik nejbližších zdí a taky GEORGE. Ten pomalu zavrtěl hlavou. "Co jsem zase udělala špatně?", rozhořčeně se ohradila LENE, když spatřila jeho výraz. "No…nic…ale co takhle se zdokonalit taky s jinými zbraněmi?", unaveně odpověděl GEORGE, stírajíc si z obličeje krev. "Už jsi jich takhle zabila…no…ehm…" "devět", doplnil jej 531. "Je to moje řadová zbraň! Žárlíš, protože je tak dokonalá a ty ji nemáš! Já přece taky nežárlím na speciální výstroj mužských kyborgů!", rozjela se LENE. "Klidně bych ti mohla vyčítat, že máš padesát typů mačet, nožů a mečů. Já jich mám jen dvacet, ale zato jsou úplně jiné." "No tak to by stačilo. Nemusíš to přehánět.", zavrčel na ni GEORGE. "Hm…no tak dobře…tak co tedy mám podle tebe dělat?" "Můžeš začít tím, že uklidíš všechen ten brajgl z té tvé kvedlačky okolo.", utrousil GEORGE a zároveň ho napadlo, jakou to skvělou přezdívku zbrani vymyslel. Ze snění ho vytrhl hlas LENE: "Hotovo. Co teď?" "Uvidíme.", uchichtl se GEORGE. "Co chceš dělat?", ozval se 531. "Uvidíme.", ukončil to GEORGE.
"Tak a jsme tady.", rozmáchl GEORGE rukama ve starém lomu za městem. "No a?", sarkasticky utrousila LENE. "No…mám dojem, že jsi chtěla trénovat, ne? Tas kvedlačku!", vesele vyprskl GEORGE. V odpověď mu z nedalekého křoví odpověděl ostrý vysokofrekvenční hvizd. "Doufám, že se moc nenamnožili nebo nevyvinuli.", poznamenal GEORGE. "Po-počkat! A kdo jako sakra?", vyjekla LENE. GEORGE na ni vykulil oči: "No přece MADRANGOVÉ! Neznám člověka, totiž kyborga, který by neznal madrangský útočný hvizd." Z rozhovoru je vyrušil 531. "Kdybyste tolik nekecali, možná byste jim i utekli…ale teď…" "Počkat-jak-utekli?", zakoulel GEORGE očima. "No jen se pěkně otoč!"
GEORGE 531 se otočil a spatřil nad sebou asi o tři metry vyšší červenou bestii. Široký kožní límec MADRANGOVI splýval po ramenech. Ne dlouho. Sotva MADRANG zjistil, že je řeč o něm, hrozivě se vztyčil, límec rozevřel (v tu chvíli GEORGE i LENE spatřili pestrou kresbu samčího příslušníka tohoto prastarého vesmírného národa) a mocně zamával čtveřicí blanitých křídel. Celkově (z větší dálky) vypadá takový červený MADRANG docela směšně. Ne tak zblízka. Když GEORGOVI skápla na rameno slina z odporně protažené králičí lebky (ovšem se zuby Smilodona) druhého

jedince, dle kresby a velikosti patrně samice, probudil se z vytržení.
"SKOK!", vykřikl GEORGE a sledoval, jak jejich nohy odstřelily od země a oba, on i LENE, přistáli na skalní římse jednoho z horních pater lomu. "To bylo o fous!", poznamenala LENE. "Zábava nikdy nekončí-nepřestávej ani ty!" Tón elektronického hlasu je přinutil otočit se. Asi patnáct metrových dvoukřídlých pohvizdujících potvůrek žluté barvy se hromadilo kolem nich. Teď přišla řada na LENE. Rotační čepel projela dvěma nejbližšími zvířaty (no…ona to vlastně ani zvířata nejsou, když dokáží cestovat vesmírem, že?) a ostatní se zarazila v postupu. Vypadalo to, že se velmi vážně rozmýšlí, zda riskovat útok. Riskovali jej. A GEORGE 531 se konečně zase trochu pocvičil v bojových uměních. Když mu nad hlavou prolétala dvě žlutá torza, vydal ze sebe tak vražedné kiai, že se dole pod svahem dva červení MADRANGOVÉ na chvíli zastavili v postupu na plošinu. Ty dva GEORGE zabít nechtěl. Na čem by pak trénoval? Musel se ale rozhodnout rychle. "Uspíme je a urychleně zmizíme." "Proč? Tobě to nestačilo?", LENE se začínala zlobit. Ne že ne, ale něco si musíme nechat na později. Můj původní plán nevyšel. Stejně ses nenaučila nic nového. Pořád ta tvoje kvedlačka. Proč musíš každého kvedlat? Víš, jak musí být nakve…namíchnutí?", GEORGE se ve hře se slovy opravdu vyžíval. "No tak hele-abys neřekl, postarám se o ty dva.", začala LENE, "NE kvedlačkou!", doplnila, když viděla GEORGŮV úšklebek. Pomalu se pootočila a z paže pomalu vysunula šipkomet Derrington těžkého kalibru. GEORGE se na zbraň zálibně zahleděl. "Střílí jednotlivě i dávkou. Kadence dvě šipky za sekundu. Dostřel jednotlivě kilometr, dávkou půl kilometru. Používaná munice: šipky jakéhokoliv typu, velikost deset až patnáct centimetrů. Pět na každého červeného by mělo stačit." LENE dokončila výklad a potěšeně sledovala, jak GEORGE pomalu zavírá pusu. "Kde…", začal, ale rachot kamení jej přerušil. Vytáhl vlastní Blesser-Mer a nabil do něj několik šipek. "Říkáš pět? Tak jo, dáme tam jehlovou AP14. Připrav se!", zaklekl a elektronickým zaměřovačem sledoval okraj strže. Byli asi čtyřicet metrů od srázu. "Ty vlevo, já vpravo! A zamaskuj se!", zavelel GEORGE 531.
Objevily se dvě hlavy. MADRANGOVÉ těžce funěli. Za chvilku se měli prospat. "PAL!" Zničehonic se ze dvou míst vyřítila řada šipek a postupně si každá našla místo mezi kožními deskami MADRANGŮ. Látka v AP14 účinkuje docela rychle, oni navíc střelce ani neviděli. Než si pořádně uvědomili co se děje, leželi oba MADRANGOVÉ na zemi a spokojeně oddychovali. "No vida", GEORGE jim vytahoval šipky k dalšímu použití, "hezké sny.Teda čekal jsem, že jste drsnější."
"Tak co, jaká jsem byla?" "Hmmmm…měli bychom si to zopakovat. Co takhle jedna taková bažinka? Nedávno jsem tam nasadil pár malých RUSVIŇUCH. Co ty na to? --- JAU! No tak dobře…"

GEORGŮV třetí příběh

Novoroční dárek

Do ticha se ozvalo tenké zapípání. GEORGE 531 otevřel oči a začal si je mnout. "Sakra-zase jsem zaspal…kolik je hodin?" "Podle Greenwiche půl osmé večer a dvě minuty k tomu." Zdálo se mu to, nebo zněl 531 taky ospale? Hloupost-počítače nespí. Zamrkal a pomalu se zvedl. "Proč…co mě probudilo?" "Máš tady zprávu. Od vedení. Bude to nejspíš něco hodně důležitého. Konečně. Už jsme taky neměli žádné vzrušující události aspoň týden." "Od koho je to přesně?"
Místo odpovědi se GEORGOVI vysunul displej na levé ruce. Přelétl očima titulek: "Důležité…hmmm….sněm kyborgů…ještě lepší!", chvilku se zamyslel a pak se znovu otočil k displeji. "Je to od TRITORA." "TRITOR 560?" 531 zněl udiveně "Tak to bude fakt vzrůšo.[povzdech]…pokračuj. Co nového?" "No jak jsem říkal-sněm kyborgů. Naléhavé. Bude to 25.5.2003 v Moskvě. Máme dva měsíce čas. Sakra!" GEORGE se praštil do čela. "Zrovna v období námluv RUSVIŇUCH! A já se na to tak těšil…no nic. Rozkaz je rozkaz. Počkej, až se o tom dozví LENE." "[hvízd]" Za dveřmi se ozvaly kroky a vzápětí sáhla LENE na kliku. "Nazdar", vesele začal GEORGE. "Ach jo. Co je?" "Ty ještě o ničem nevíš? Jak to, že ti nic nepřišlo?" " A co jako?" LENE začínala být zvědavá. "Došla mi pozvánka na sněm kyborgů." "Sněm kyborgů? Co to je?" "Něco jako summit NATO"…GEORGE se uchichtl.

O DVA MĚSÍCE POZDĚJI

"Honem-přijdeme pozdě!" LENE pobíhala okolo jako utržená ze řetězu. GEORGE divoce zakoulel očima. LENE si toho naštěstí nevšimla. "Nech ji-ona se unaví…snad…možná…někdy…" elektronický hlas se začal propadat do nejistoty když 531 viděl, jak LENE vesele a - neúnavně - pobíhá okolo hned sem, hned zas tam. "Toho jsem se bál." GEORGE 531 strčil ruce do kapes. Začal přemýšlet o tom, jestli vůbec má LENE brát s sebou. Vždyť ona přece nic nedostala a TRITOR nemohl vědět… "Doufám, že máš kartáček na zuby!" GEORGE jí v odpověď jenom zamával multifunkční rukou, z níž na prvním místě čouhala ona roztřepená hygienická potřeba. Vesele se zazubil. LENE obrátila oči v sloup. Jestli to takhle půjde dál, asi jeden druhého ve spánku uškrtí, smutně si pomysleli oba.

Po příjezdu do Moskvy začali zkoumat, kde že se to vlastně sněm bude konat. Jak tak procházeli ulicemi, oběma se náhle vysunuly displeje. Vypadali by dost podivně, kdyby si jich teď někdo všiml. "Stojí támhle na kopci a myslím, že nás hledá…oprava…už nás našel!" Postavička nahoře na silnici začala zběsile mávat. Za pár sekund už stál u nich. "SACROPHAGUS! Rád tě zase vidím. To už je dlouho, cos mě učil zacházet s mečem. A! Promiňte oba! To je LENE 101. LENE, SACROPHAGUS 411." "Rád se seznamuji s novými kyborgy, ale dívka…to je něco opravdu nového." SACROPHAGUS strnule hleděl LENE do očí a ta se začala červenat. "Pitomče! Udělej rychle něco!" Hlas zazněl s takovou intenzitou, že GEORGE nadskočil. "N-No. Snad abychom šli…", rychle zablekotal. SACROPHAGUS stále

hleděl na LENE a ta zase na něj. "A je to. Neříkal jsem to? Ty se prostně vždycky musíš se svou holkou potkat s někým, kdo ti ji sebere. A nebo přijdeš rovnou pozdě." GEORGOVI se zablesklo v očích. "Tak jo. Kde to vlastně je?" SACROPHAGUS držel LENE za ruku. Omámeně odpověděl:"Támhle za rohem. Rybí speciality. Žádný hesla. Stačí vysunout displej." Tak jo, hrdličky. GEORGOVI se stáhlo hrdlo. A sakra-bude brečet. "Tak já jdu." "Jo, klidně." Hrdličky už odpovídaly unisono.
GEORGE zahnul za roh a uviděl velkou modrou ceduli. Za pultem se klátil fousatý dlouhán s baseballovou čapkou otočenou dozadu. "Co chceš, mladej?" GEORGE důležitě poklepal na levý loket. Displej vesele zasvistl a zase se stáhnul, vida, že ho nikdo nepotřebuje. "Běž dozadu, mladej." GEORGE zaskřípal zuby. To je den! Vtrhnul za závěs. "Noční vidění." "Jo…dík." Okolí se vyjasnilo v odstínech červené. "Á, máme tady nového účastníka. Vítej, Mistře čepelí!" GEORGE se usmál. Tohle už bylo lepší. "Jo, chlapi, tohle je borec, který předčí i samotného SACROPHAGA." "Nepřeháněj, IONE." Jmenovaný se zazubil a obrátil do sebe panáka jakéhosi odporně hořkého dryáku. "Ale teda řeknu ti, že ti Rusi ale dělaj pití! Lezou mi z něj oči z důlků! Mě, IONOVI! … Nevěříš?", dodal když uviděl GEORGOVY vyvalené oči. "Kde máš tu svoji krasotinku?" GEORGE se otočil. Jo. Teď bude brečet. "Ale no taak! Co je? Co se stalo?" "Víš…já….já a SACROPHAGUS…jsme se potkali…no a…" hlas se mu zlomil. V tu chvíli vešli hrdličky dovnitř. "Hmmm…tak to máš těžké." ION se smutně otočil a zmizel ve tmě. "Pojď za mnou! Co tam tak stojíš? Sněm začíná!" GEORGE setřel slzy,zaťal pěsti a rázně vykročil.
Ocitl se ve vysoké místnosti, zřejmě ve skladišti. Uprostřed zářilo několik nádrží s jakýmsi podivným zeleným roztokem slizovaté tekutiny. Oproti GEORGOVÝM představám hladina nebublala. Povzdechl si: "Ach jo. Dnes žádná sci-fi. A já se tak těšil…"
Posedali si do řad vedle nádrží. LENE nebylo nikde vidět. V GEORGOVI rostla nenávist ke starému příteli. "Klid, nemohl jsi nic dělat! Hlavně se uklidni teď. Přece bys neublížil jinému kyborgovi…i kdyby kvůli kyborgovi jinému!" Ale GEORGE už si nebyl tak jistý. Najednou jej ze snění vytrhl velitelský hlas. "…že tyto zbraně v rukou našich nepřátel mohou napáchat velké škody na životech. Ba co víc. Jsou nebezpečné i pro nás, pro kyborgy. A tím vám všem chci také oznámit jednu věc. Dny tohoto světa jak jej znáte, končí. Tím končí i vaše úloha tento svět strážit." Sálem proběhlo udivené zašumění. Bylo tu aspoň padesát kyborgů po třech řadách. GEORGE stál na konci poslední úplně na kraji, vedle největší nádrže. Pak si GEORGE všiml kyborga, který stál před sněmem, obklopen několika dalšími v černém."Co to ten prašivý TRITOR kuje?" "Nevím" zašeptal GEORGE.
"Nastoupí nová generace kyborgů. Mých kyborgů. Lepších, silnějších, odolnějších." "A co bude s námi?" ozvalo se několik hlasů. "S vámi…aha…vidíte…na to jsem skoro zapomněl. Mám pro vás dárek. Víte, mám tady tu zvláštní zbraň, o které jsem mluvil…" TRITOR se ke kyborgům otočil se zlověstným úsměvem na rtech. Teď si GEORGE všiml jeho zbroje. Byla to nejtěžší kyborgská zbroj, ovšem značně vylepšená. Spolu s TRITOREM se otočili i ostatní kyborgové v černém. Všichni včetně TRITORA měli podivné zbraně s trojitou hlavní. Všechny kyborgy jako by obklopila paralyzující hrůza. Hrůza ze smrti. "GEORGE!" nad vším hlukem uslyšel GEORGE LENIN hlas. "UTEČ!" Vzápětí však prolétla vzduchem zářící střela a jeden z kyborgů v první řadě se rozptýlil na drobné úlomky vysušených kostí a skeletálního kovu. GEORGE se otočil, aby spatřil, jak se za nimi zasekávají do země těžká titanová vrata. Nebylo úniku. Někteří kyborgové začali sahat po zbraních, ale jen pomyšlení na útok je učinilo terčem pro zářivé kulky ze smrtonosných zbraní. GEORGE rychle pohlédl okolo. Do oka mu padla zářící zelená nádrž. "Tak jo." Skočil zrovna ve chvíli, kdy se udivený ION 520 proměnil ve změť rychle letících radioaktivních částic.
GEORGOVI se začalo stahovat celé tělo. Jako by spadl do lávy. Nemohl dýchat. Z hlubiny jeho mozku zazněl pronikavý hlas. "Vo-v-vv-odnií reřřřřřřžžžžžiiiiiimmmmm…..." Slova se rozpustila ve změť neskutečných pazvuků. GEORGE se mocně nadechl, aby vzápětí vykuckal zelený sliz. Pomalu dopadl na dno. Poslední, co jeho oči uviděly, byla žlutá radioaktivní značka na kovovém sudu, který připomínal spíš kelímek od jogurtu vhozený do vařící vody…

"Šéfe-jeden spadl do tý divný vody!" "No jo…co je to vlastně zač? Stejně nechápu, proč jste nesehnali něco lepšího než tohle skladiště…" TRITOR se opatrně přiblížil k nádrži. Vzal trubku z titanu a strčil ji do tekutiny. Vytáhl ji. Zeleně svítila a ohýbala se jako zahřátý vosk. "Myslím, že si nemusíme dělat starosti." Otočil se a odcházel. Náhle se zarazil a shýbl. V ruce držel očazenou rotační čepel. "Co to je?" "To je rotační nůž ženských kyborgů" "Jakých?" "Ženských" opakoval ustrašeně hlas. "My jsme tu měli ženu?" " Ano, jedna tu byla. LENE 101." TRITOR se znechuceně otočil. Obhlédl se okolo. "Ukliďte to tady a zmizte, než vás tady někdo najde…" pomalu odcházel… "Žena mezi kyborgy…to jsme to dotáhli. Ještě že jsem to včas zarazil. V mém řádu nebudou žádné ženy. To bych se na to podíval." TRITORŮV chraplavý smích se rozlehl ztichlou halou…

GEORGŮV čtvrtý příběh

Obrovská hala zela prázdnotou. Venku začalo sněžit. Sněžilo stále víc a střecha se pokrývala novými vrstvami sněhu. Jako každý rok. Nic zvláštního. Ovšem tentokrát se nepočítalo s rezavým kusem plechu, který už byl na jednom místě úplně prožraný. Plech začal trochu praskat a povolovat v závěsech. Desítky kilogramů sněhu se náhle v jednom okamžiku spolu s plechem zřítily na podlahu haly, kousek vedle nehybného těla, které tu leželo tak dlouho, že už se na něj úplně zapomnělo. Hluboká nádrž byla po letech sama od sebe najednou prázdná a na dně se pomalu začalo pokrývat sněhem několik barelů od uranového odpadu. Spolu s nimi tam ležel i GEORGE 531, obalený pozůstatky jakéhosi zeleného slizu. Vypadal stejně jako před lety, když ještě chodil po světě. Teď tady ležel nehybný, jakoby vybroušený z jednoho kusu zeleného skla.
Na GEORGOVU tvář dopadl dírou ve střeše silný paprsek slunečního světla, které jakoby se snažilo proniknout

zelenou vrstvou na jeho obličeji. Obal se náhle začal krabatit a trhat, zdál se až živý. Pomalu z GEORGOVA těla stekl všechen sliz a GEORGE po mnoha letech opět něco ucítil. Zamrkal očima, zdál se mu opravdu ošklivý sen. Teď mu bylo zima. Zachvěl se a promluvil. Totiž chtěl promluvit. Chtělo se mu řvát z plných plic. Ale sotva nabral dech, zakuckal se a z plic mu vyletěla všechna zelená tekutina, která mu doteď pomáhala přežít. Pomalu se rozhlédl kolem sebe, pak vstal a setřepal ze sebe zbytky slizu. Na tvář mu dopadlo několik vloček sněhu a on si začal uvědomovat, co se stalo. Vybavil si opět tu hroznou scénu, viděl před očima zářící stopy střel a rozšklebenou TRITOROVU tvář. Zhroutil se na kolena a s očima upřenýma na své ruce začal brečet. Vždycky to byl on, kdo tu byl nejsilnější, on byl ten ochránce a mstitel utlačovaných. A přitom nedokázal zabránit smrti své dívky. Celý se roztřásl.
"GEORGE?" GEORGE otevřel oči a pomalu se zvedl… "Ano?" "Je ti jasné, že nevíme, jak dlouho jsme tam byli, že?" GEORGE vzdychl a rozhlédl se kolem. "Tuším tak dva dny, kdybych neviděl ten sníh. Když jsme sem přijeli, bylo přece léto!" "To je ono. To je právě to, co nevím. A musíme na to přijít stůj co stůj. Co třeba prozkoumat ten sliz?" "To by neměl být pro…" GEORGE se zarazil. Ještě před chvílí bylo kolem něj a na něm spousta zeleného slizu. Náhle nebylo nikde nic. "To je divné…co to má, sakra znamenat?" GEORGE se rozběhl ke druhé stěně nádrže. Ani stopa. Nic. Všude bylo čisto, jako vymeteno. GEORGE se znovu roztřásl. Drkotaly mu zuby. "Je tu zima." "Opravdu, to tedy je. Podle teploměru je tu 5°C!" "Tak jo. Jdeme. Už toho mám dost. Jakmile najdu TRITORA, vyřežu mu do hrdla kolečko." GEORGE se pokusil o smích, ale zase mu začaly cvakat zuby. Měl na sobě jenom tričko a lehké letní kalhoty. "Copak nemáme něco teplého na sebe?" "Leda vnější tepelný štít, ale budeš si to asi muset vevnitř zadýchat…hehe" "Tvůj optimismus bych chtěl mít." GEORGE hmátl po panelu a naťukal potřebný povel. Na obrazovce naskočily obrázky tepelných štítů. Chvilku přemýšlel a pak zvolil nejtěžší. Až bude potřeba pohybu, může jej zeslabit bez ztráty tepla.
"GEORGE?" "Ještě něco?" "Jo…přemýšlel jsi už o tom, jak odtud ven?"
GEORGE 531 se rozhlédl po kruhové nádrži. Ihned mu bylo jasné, že pětimetrové absolutně hladké stěny nevyleze.
"Tak jo. Copak tady máme?" S nadějí vysunul ovládací panel a začal přeblikávat nabídky zbraní, výbavy a různých dalších zlepšováků. "Nic, nic, nic…počkat!" GEORGE se zarazil s vykulenýma očima, "co je tohle?!" Zabodl prst do panelu v místě, kde zeleně zářila záložka BIONIC. "Co…no…není to chyba v programu? Třeba se na něm ten sliz nějak podepsal…" "Nemyslím, vypadá to funkčně." Poklepal na záložku a na displeji se rozvinula nabídka: WEAP-SHLD-MORF-MISC. "Co to znamená? Nemáš k tomu češtinu?" 531 se zasmál. "Pro mě za mě, zkus si ji stáhnout z internetu…" "Vtipný jako vždy." "Vždyť je to jednoduché-WEAP-to je jako WEAPONS-ZBRANĚ. SHLD bude zkratka pro SHIELDS-ŠTÍTY no a MISC znamená MISCELLANEOUS-DOPLŇKY nebo RŮZNÉ. Nevím jen co je to MORF." 531 zněl jistě. "Tak jo. Zkusíme to MORF." GEORGE otevřel složku a uviděl stovky nápisů velmi drobnou kurzívou. "To je latinsky!" "Jo, vypadá to na názvy živočichů. Je jich tu aspoň tisíc! Teď už to začínám chápat. MORF to bude tedy MORFING-MORFOVÁNÍ." "A to je…?" "No česky by to bylo něco jako proměnění, změna tvaru, velikosti, barvy, prostě změna morfologie." "Tak jo. Bude sranda." GEORGE chvilku listoval a pak se zastavil. "Tady je nějaká poznámka: Pro návrat zpět znovu zadat název morfu. To je dobře, že to víme. Nechtěl bych strávit zbytek života jako kolibřík." "Jako co?!?!?" GEORGE stiskl tlačítko. "Colibri coruscans"
Z velké hluboké nádrže náhle rychlostí blesku vyletělo cosi blýskavě modrozeleného o velikosti motýla a málem se to rozmázlo na stropě haly. Pak to náhle přestalo mávat křídly a ve spirále to začalo padat dolů. Těsně nad zemí se z kolibříka stal opět GEORGE 531 a s hlasitým žuchnutím spadl na podlahu. Chvilku nehybně ležel a pak se pomalu zvedl a rozklepal se. "P-P-roč jsssi mi neřekl, že ko-ko-kolibříci nesnáší zimu? Málem bylo po nás!" "Jak jsem měl vědět, co chceš udělat?" "No nic. Promiň. Hlavně že jsme venku." GEORGE se postavil na nohy a znovu se rozhlédl. "Vypadá to, že na nás ten sliz opravdu nějak zapůsobil. A že by mi to vadilo…to tedy ne." GEORGE se začal pomalu uculovat. "Vyzkoušíme zbraně." Znovu vytáhl displej a vybral první biozbraň, na kterou narazil.
Zvláštní slizká hmota červené barvy, po které občas proběhla zelená čára, se mu přisála na ruku. Otočil se k titanovým vratům, která se tyčila na druhém konci místnosti a vystřelil. Zelená koule velikosti pěsti bez námahy prorazila ve vratech půlmetrovou díru, která se ještě s kouřícím slizem na okrajích pomalu zvětšovala. GEORGOVI spadla brada a užasle pohlédl na zbraň, která už nebyla červená, nýbrž dostala světle žlutou barvu. "Wow! Jak se to asi nabíjí?" Zmáčkl spoušť a-nic! Začal zbraň ohledávat a ta začala velmi zvolna tmavnout. Když dosáhla sytě žluté barvy, vykouklo za sněhovými mraky opět slunce. Paprsek světla proletěl dírou ve střeše a dotkl se povrchu zbraně. Během několika sekund její povrch přešel od oranžové k červené a ta zas v temně rudou. GEORGE znovu vystřelil. Zamířil na okraj původní díry a nová dávka slizu rozšířila otvor o metr.
Prolezl dírou a pomalu se postavil. Stál za pultem malého obchůdku s rybami. Skrz rozbitou výlohu se mu však naskytl neskutečný pohled. V okolí bylo vše rozbité a spálené, nikde známka čehokoliv živého. To, co viděl před sebou, bývala kdysi Moskva. Přes řady domků srovnané se zemí zahlédl Kreml, trosky zaváté sněhem v dáli, tyčící se jako výsměch tomu, co bylo. GEORGE chvíli tiše stál, nemohouc pochopit tu strašnou sílu, která srovnala kdysi tak krásné město se zemí. "TRITOR to vzal docela od podlahy…" "Je načase zjistit, KDY jsme." "Zkusím najít nějaké vysílání. Třeba by nám to mohlo pomoci." GEORGOVI chvilku praskalo v uších a pak se 531 ozval znovu: "Páni! Žádná KYBORGSKÁ stanice se neozývá. To bude problém…zkusím najít nějaké veřejné stanice." "Tak jo. Já se zatím podívám kolem." GEORGE začal prolézat trosky nejbližšího okolí. Nejblíže byl obchůdek s rybami. GEORGE našel neotevřenou, zalepenou krabici. Otevřel ji. "Jé hele-hehe…konzerva s rybičkama…pošmákneme si. V tomatě. Ty já nejradši." Otočil konzervu a úsměv mu ztuhl na rtech:
Vyrobeno 15/10/2015
Spotřebujte do 15/10/2020

GEORGŮV pátý příběh

GEORGE ztěžka dosedl na bednu. Žádný rok, on byl mimo svět patnáct, možná i víc let! Dalo by se říct, že mu je třicet! Tolik promarněných příležitostí! Najednou se přistihl, jak myslí na své (některé opravdu hezké) spolužačky a praštil se do hlavy. "Tomuhle ty říkáš věrnost? Měl bys držet smutek aspoň měsíc!"
"Ach jo. Tak jak jsi na tom s těmi radiostanicemi?" "No…něco málo tu je, ale není toho moc. Mám tady dvě ruské stanice a pak jednu, které vůbec, ale vůbec nerozumím." GEORGE se zasmál: "Ty? S tvojí databází? Ha-ha. Zapomněl ses zmínit, že se podnebí ochladilo a prvního dubna padá sníh…" "Byl bych rád, kdyby to byla sranda. Ale tohle je maskovaná frekvence KYBORGŮ. Někdo ji využívá nám neznámým jazykem. Když zapnu dekodér, mohl bych to rozluštit asi tak za dvě nebo tři hodiny." "Tak lušti." GEORGE se znepokojeně rozhlédl okolo. Začínalo se stmívat. S tmou přijde i zima. Měl by si zreplikovat nějaké oblečení…
"Ještě něco. Není duben, nýbrž leden. Je pravda, že pět stupňů je přijatelná lednová teplota, ale když uvážím, že jsme v Rusku, v Moskvě, pak je to vyložená nehoráznost. Vždyť tu není ani sníh. Tedy skoro." "Hm. Jak jsi přišel na ten leden?" 531 že neměl informace? Najednou toho věděl nějak moc…"Ten, kdo zničil všechno KYBORGSKÉ, zapomněl na sondy. Zemské satelity. Nechali tam dva KYBORGSKÉ. Ty jediné jsou pro nás ještě využitelné. Asi před čtyřiceti sekundami jsem s jedním navázal spojení. Podle rotace zeměkoule je právě leden, tedy Zima. Ovšem z toho, že moc zima není usuzuji, že globální oteplování se začalo rázně projevovat. Je to docela zábava. KYBORGSKÉ satelity mají stejné vlastnosti jako my. Jsou inteligentní. Moc hezky jsme si popovídali. Vypadá to, že jim tu bylo smutno." GEORGE se uchechtl. "Tak teď už jim smutno nebude. Hm…globální oteplování jsem vždycky nesnášel. A lidi tím pádem taky. Až s nimi pořádně zatočíme, …" GEORGOVI poklesl hlas. Tak jednoduché to nebude. Kdoví, jak blízko se k TRITOROVI nepozorovaně dostanou…hlavní bude to nepozorovaně.
GEORGE vysunul obrovský replikační panel a rozestavil po zemi projektory pro replikaci větších předmětů. Pak začal listovat elektronickým replikačním notýskem. "Ehm…531…jak to vypadá s okolními zásobami?" Z hlavy se GEORGOVI odpojila malá létající sonda, nabrala výšku a pak se s vysokým hvizdem zaryla do půdy. Po deseti sekundách opět vyjela na povrch a vrátila se na své místo. "Tak jak?" "Mno…jestli chceš vědět, jestli můžeš nareplikovat několikatery vlněné ponožky, pak tě potěším. Ovšem to druhé je horší. Není tu Argon. Ani stopy, že by tu někdy měl být. Že by taky důsledek globálního oteplování?" Tentokrát zněl 531 spíš zoufale než rozverně. "Víš doufám, co to znamená?" "Ovšem že vím, sakra. Přelévavá munice pro svou funkci Argon vyžaduje. Ani ve sloučeninách?" "Nikde v okolí deseti kilometrů."
"Jsme posunutí dvacet let v čase. Nemáme Přelévavou munici do většiny našich zbraní. Kdyby nás teď napadlo nějaké zvíře, museli bychom se spolehnout jen na drapáky. A to nevíme, v co se tady život mohl vyvinout. Aspoň že ty rybičky jsou v pořádku. Takže ještě není rok 2020." GEORGE seděl u vodíkového teplometu a hřál si ruce. "Tím bych si nebyl tak jistý. I v naší době vydržely některé potraviny dlouho po záručce. A to byla záručka dvouletá. Tohle je pět let. Může být klidně rok 2025 a rybičky jsou v pořádku." "Ale fuj! Úplně jsi mi zkazil chuť k jídlu! Dobrou." GEORGE se zachumlal do hnědobílé deky z dětství a vybavil si svoje rodiče a dvě starší sestry. Co asi dělají? Žijí ještě? Jak reagovali, když se jejich syn nevrátil z poznávacího jazykového zájezdu do Moskvy? A co teprve když se dozvěděli, že žádný takový zájezd škola nepořádala? GEORGE se zachumlal hlouběji a usnul se smutným výrazem na tváři.

GEORGOVA hlava drkotala o stěnu železného mřížovaného boxu. Nemohl si za boha vzpomenout, co se to s ním dělo. Ale jedno věděl určitě. Tohle je nejspíš jeho konec. V ústech měl odpornou pachuť jakési chemikálie. Stejná pachuť vězela i v nose. "Myslel jsem, že mě dokážeš probudit." Ostrá poznámka byla adresovaná 531. "Promiň, ale víš, že musím občas formátovat zařízení. Samozřejmě po částech. Ach jo. Já vím, že byla blbost formátovat budíky a pohotovostní smysly právě v noci. Tohle jsem udělal poprvé a taky naposled, tedy pokud to přežijeme…"

"Pete! Pete! Chlapi chytli KYBORGA!" "Už jsem ti říkal, abys tolik nechlastal. Zvlášť ve službě." Pete byl přímým vedoucím Tritorovy Odchytové Agentury Problémových Občanů se sídlem v Kremlu, která se starala o to, aby se na ulicích nevyskytovali bezdomovci a jim podobná stvoření, což zahrnovalo i všechny druhy mimozemských forem života. Kromě dvou. TRITOR uzavřel spojenectví s AGRESSORY a MADRANGY. Sice výhodné, to ano, ale zároveň také velmi vratké spojenectví. Bylo obtížné zařídit, aby se potřebné informace dostaly ke všem jednotlivcům. Hlavně dřív, kdy jim ještě KYBORGOVÉ ztěžovali práci. TRITOR si týdny mnul ruce, když postupně povraždil většinu nejdůležitějších lidí světa a na jejich místo nasadil své speciální umělé HYPERKYBORGY. To byl báječný tah. Nevěděli, chudáci, že jejich život je pevně v TRITOROVÝCH rukou. Stačilo zmáčknout knoflík…TRITOR nepotřeboval žádnou novou populaci KYBORGŮ. Co práce ho to stálo, zlikvidovat všechny KYBORGY. A pak se dozví, že jeden přežil! A teď vynaložené úsilí přineslo své ovoce. Oni jej opravdu chytili! Bájného GEORGE 531!
Pete přišel ke kleci a nakoukl dovnitř. Zbledl, pak zezelenal a nakonec se otočil ke svému pobočníkovi. "Jak jste to dokázali?" "Prý ho našli kolem jedné spát v troskách Skladiště Změny. Byl naprosto neškodný. Myslím, že ani počítač nemá. Jinak by se přece probudil, ne?" "Asi ano…možná se poškodil…TRITOR bude mít radost!" Oba muži vesele nahlíželi do klece ve které se krčil GEORGE 531, aneb 100000 tritorianů za hlavu. Budou bohatí.
"Slyšels to? Nemáš mě!" 531 se srdečně zasmál. "Jestli budou všichni tak hloupí jako tihle dva, máme vyhráno."
GEORGE už tak pozitivně naladěn nebyl. Bylo mu zima, měl hlad a před sebou opět nejasnou budoucnost. Kdyby aspoň mohl použít drapáky, ale byl v kleci tak natěsnaný, že by si nejspíš probodl břicho a navíc nevěděl, jestli by se skrz mříže prosekal. V každém případě by vzbudil pozornost strážců. A to nepotřeboval. Jediná možnost jak si uchovat energii byl spánek. Pokud možno co nejhlubší. Upřel své vědomí pouze ke spánku a za chvíli už rádobyspokojeně oddychoval.
Probudilo jej ostré světlo. Ležel na chirurgickém stole. Nad ním se skláněli čtyři doktoři s rouškami přes ústa. GEORGE

zjistil, že je pevně připoutaný. Nemohl pohnout ani prstem na ruce. Hlavní chirurg promluvil: "Je nám ctí postarat se o někoho tak významného jako vy, pane GEORGE. Víte, Vůdce si přeje se s vámi před popravou setkat, takže…nemůžeme připustit, abyste jej nějak ohrozil." Chirurg položil GEORGOVI na hlavu jakýsi blikající můstek. "Ještě malou otázčičku: Slyšíte něco…teď?" GEORGE ucítil v hlavě cosi jako mravenčení a vzápětí uslyšel: "AAAAAAAAAAA! Neeeeeeee! Prosím, neeee! To je bolest! AAAAA! Nic neslyšíííšššššš! NIC! NIC! AAAAA…" "Ne, nic jsem neslyšel. Proč?" "Ále nic. Přistoupíme k operaci" "POČ…" GEORGOVA slova zanikla pod přívalem uspávacího plynu.
Tentokrát se GEORGE probudil v úplné temnotě. Všude kolem bylo absolutní ticho. Ohmatal své končetiny a když zjistil, že je vše tam kde to být má, pokusil se prozkoumat okolí. Tři stěny byly z betonu, nahmatal postel a malý stolek. Čtvrtá stěna byla z mříží. Nebylo pochyb. Byl ve vězení. GEORGE se posadil na postel a zapřemýšlel se. Co asi ti doktoři dělali? Napadaly ho ty nejhorší představy. Najednou si ale vzpomněl na 531. Už ho pěkně dlouho neslyšel a ta lékařská procedura se mu zjevně taky moc nelíbila…
"531?" temnotou se šepot rozléhal jako výkřik. "Brzo sis na mě vzpomněl, jen co je pravda…" hlas se ozýval odkudsi zespodu, byl slabý, sotva znatelný. "531? Kde jsi?" "No, řeknu ti, že jsem prostě někde pod úrovní tvého pasu." GEORGE vytřeštil oči: "Co? A co tam děláš?" "No je to celkem jednoduché. Kyberobvody v mozku máš zničené, stejně jako uzly nejbližší hlavě." "To jako ten elektronický můstek…" "Mučidlo, správně. Jenomže to trochu přehnali. Viditelně už na stole neměli živého KYBORGA pěkně dlouho." "Celkový stav?" "Jsme na tom hůř něž si vůbec dokážeš představit. Nemáme žádnou zbraň. Kdyby ses podíval na své tělo na světle, uviděl bys stovky malých jizviček. Všechno nám odstranili. Tentokrát je to opravdový průšvih. Pokud neopravím obvody v mozku, asi nebudeme schopní používat ani psychotické vlastnosti. Takhle do detailů to sice asi promyšlené neměli, ale když už se jim povedlo zničit nám jak fyzický, tak i psychický útok a obranu, nemáme moc šancí...Ovšem počkat, vnitřní sonda mi hlásí zajímavé signály z paží. Nechali nám speciálku!" "Tak na co čekáme?" GEORGE se začal soustředit na vytažení zbraní a připravoval se na ohromnou bolest, kterou to bude provázet. "Ne! Počkej! Nedělej to! V tomhle stavu bys to nepřežil!" Cela se náhle zaplnila ostrým světlem a GEORGE přimhouřil oči. Před mříže předstoupili dva muži s paprskomety v černém a po nich se dostavil i mírně šedivějící muž, rovněž v černém. "TRITOR! Jaká to vzácná návštěva! Co tě sem přivádí, bastarde?" GEORGOVÝM tělem projela čirá nenávist, kterou cítil k té kreatuře před sebou. Jmenovaný se zazubil: "Čekal jsem na tebe dlouho. Nevím, kdes celou dobu byl, ale vůbec jsi nezestárnul. A to bych rád vyšetřil. Zítra budeš popraven a tvé tělo předáno k výzkumu mým vědcům. Hodně radosti do nového dne." Pak se otočil a šeptem se s doktorem ujistil, že GEORGE má svou speciální zbraň. Chtěl mu dát možnost, aby se s ním mohl utkat sám.
GEORGE, opět ve tmě, usnul hlubokým spánkem. Nejprve se probudil asi po hodině s hlasem 531 ve své hlavě. "Šlo to docela hladce. Ty máš ale vůli. Klobouk dolů. Nikdy nepřestanu děkovat, že jsem dostal na opatrování zrovna tohohle KYBORGA! Teď zbytek!"
Dvě hodiny před svítáním se GEORGE cítil zase jako dřív. Pomalu vstal, soustředil všechnu svou energii a s krev mrazícím výkřikem bolesti, který se rozléhal celou budovou, vystřelil z rukou metr a půl dlouhé zahnuté kosy. "A teď?" "Zdrháme hrobníkovi z lopaty."